

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w dniu 17 września 2015 r.

po rozpoznaniu w sprawie **J. K.**

oskarżonego z art. 238 § 1 k.k. i in.

wniosku Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 17 czerwca 2015 r. o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w Grójcu w dniu 5 września 2007 r. wpłynął akt oskarżenia przeciwko J.K. (K.). Dotąd nie rozpoczęto przewodu sądowego ze względu na chorobę oskarżonego. Sąd miejscowo właściwy dwukrotnie już występował do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Białymstoku, to jest do sądu mającego swą siedzibę w miejscu zamieszkania oskarżonego. Sąd Najwyższy nie uwzględnił tych wniosków. Obecnie rozpoznawane wystąpienie Sądu Rejonowego uzasadnione zostało stwierdzeniem, że stan zdrowia oskarżonego nie uległ poprawie i nadal nie może on odbyć podróży do Grójca.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu.

Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Wielokrotnie Sąd Najwyższy na podstawie art. 37 k.p.k. przekazywał sprawy do rozpoznania innemu sądowi, aniżeli sąd miejscowo właściwy, w oparciu o przesłanki związane ze stanem zdrowia oskarżonego. Orzeczenia te jednak wydawane są po stwierdzeniu następujących przesłanek. Po pierwsze, stan zdrowia oskarżonego wyklucza możliwość rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym ze względu na niemożność dojazdu oskarżonego do tego sądu, ale ten sam stan zdrowia pozwala na udział w rozprawie w pobliżu miejsca zamieszkania. Po drugie, stan zdrowia oskarżonego nie rokuje poprawy bądź w ogóle, bądź w długim okresie czasu. Po trzecie, pierwsze dwie przesłanki wynikają wprost z zaświadczeń lekarza sądowego, a najczęściej stanowią wnioski opinii biegłego lekarza określonej specjalności powołanego przez sąd i to opinii aktualnej.

W przedmiotowej sprawie stwierdzić trzeba, że od szeregu lat udział oskarżonego w rozprawie w Sądzie Rejonowym w Grójcu nie jest możliwy. Z licznych zaświadczeń lekarskich, zwłaszcza tych ostatnich, nie wynika jednak, czy udział taki jest możliwy w Białymstoku. Na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy nie można ustalić, czy stan zdrowia oskarżonego w ogóle wyklucza jego udział w postępowaniu sądowym, czy też udział ten byłby możliwy przed sądem w miejscu zamieszkania oskarżonego. Jeśli stan zdrowia oskarżonego w ogóle wyklucza jego uczestnictwo w rozprawie, to brak podstaw do przekazywania sprawy. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy w Grójcu powinien najpierw ustalić istnienie wymienionych wcześniej przesłanek, być może w drodze powołania dowodu z opinii biegłego, a dopiero po uzyskaniu miarodajnych informacji ewentualnie ponownie zwrócić się do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania sprawy.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

